

ОТАЦ

Мој отац је био мрак,
ријечи у мраку, клупко сна.
По дану није га било,
можда тек поглед неки,
можда тек умор понекад.

Мој отац је био прича
увијек друкчијег краја.
Зрна граха на црном столу,
глас тавана пред спавање:
Ко гроба нема, жив је!

Мој отац је био успаванка
цреповима на срушеној кући.
Мајка га је преносила,
од стола до кревета,
од свог срца до мог срца.

ПУТОВАЊЕ У ВЈЕЧНОСТ

Баш кад си се спремао на писање,
једна те рука зауставила,
прозрачна као вапај врела
у ком си сквасио дланове,
сљепоочнице, потом пио;
дотакле су те јагодице, покрет
одозго према доље, дрхтај
у коме су се огласиле поеме.

„Остави ме” рече нешто у теби,
и изгуби се тај глас, потону
пред снажним протестом свега
што се олазивало на твоје име,
укочило у очекивању наставка,
спремно да се одрекне свега што
се чини потпуно потребним.

Али рука се тргла, блеснула
крај очију ти, савила се у себе,
јаукнула посљедњи пут, спласнула
рука чији је лодир обећавао вјечност.

ПРАЦВИЈЕТ

Уз истоимену скулптуру Бошка Кућанског

Шта је учинило вријеме од руку
које издубише корито за дијете,
и начинише чамац, сојенице и точак,
што се сахранише у древно срце шуме!

Сродиле се руке са шарама.
Ту почива длан, ту се линије
живота и здравља сусрећу, ту
разговарају вода и небо, ту
се стрижибуба нагиње и бдије
над својим слабашним породом.

Дуго су опипавале конопац,
мјериле лактом и педљем,
стискале омчу, пјевале завјетну
пјесму доброты бога шуме,
што све није спалио јуче.

На крчевини, у сјени човјека
који још стишће држаље сјекире,
ушле су једна у другу,
смјестиле се у себи, одомаћиле,
као у устима драге животиње.
Само дрво зна тајну длана.

плес по људском руменом месу,
само чвор што се сав напео
да експлодира, да се распамети.

Све је испунио својим миром,
мирисом боровине и јеком,
све свео на додире брата и сестре
у очевом моћном загрљају.